

мара, било подкупование то. Подкупование то имало по-напрѣдъ, нѣ никой го не искараль до толкова, колкото Валполя. Той подкуповалъ члѣнове ти на доляна камара съ каквите средства вече можалъ: съ чинове, отъ които имало голѣмъ доходъ, съ подаръци, съ пари, съ пенсии и др. т.; за това, ако и да имало силна опозиция въ камарата, нѣ когато ставало гласование то, мнозинство то на гласовете било отъ камъ министерство то. *) Народъ тъ много пъти не билъ благодаренъ отъ първия министръ, най-иното отъ вѣнкашната му политика: защото той противъ английска та гордостъ, избѣгновалъ отъ бой съ други ти дѣржави и съ все сила поддържалъ миръ тъ. Нѣ благодарение на дѣлговрѣмений и здравий миръ, въ Англия много се усилила търговията и занаяти ти, царшина та натрупала бескрайно богатство. Въ същто то време конституционална та наредба, която не се стреснала отъ вѣнкашна бѣда, заякала добръ и английский народъ навикналъ на парламентарно управление. Когато Англия се сбила съ Франция за Австрийско

*) *Опозицията* въ парламентъ тъ съставляватъ ония члѣнове, които не са съгласни съ политиката на министерство то, и главатарете на опозицията всякога се мѣчатъ да оборетъ думити на министерство то. Когато опозицията добие повече гласове въ иѣкой голѣмъ вѣпросъ, тогава министерство то трѣбова да си даде оставка та; нови ти министри се избиратъ вече изъ между бивша та опозиция, която сега става владающата партия въ парламентъ тъ; а партията на прѣдно то министерство става опозиция. Ако иѣкога краль тъ не иска да промѣни министерство то, той распушта доляна камара, и отново се избиратъ члѣновете ѝ; това значи, че вѣрховната власть иска да знае, какво е общото мѣніе въ цѣлата дѣржава. Нѣ, ако и подиръ това повечето гласове искатъ измѣнение то на министерство то, тогава си дава оставка та; инакъ може да се породи размирица въ народъ тъ. Така ако министри ти и управлять сами въ Англия нѣ ти пакъ са «отговорни» прѣдъ обществено то мѣніе, и трѣбова да бѣдатъ говорни съ парламентъ тъ сир. съ прѣставители ти на народъ тъ.